

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 101164 18 Рев
Бања Лука, 22.08.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Даворке Делић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М.П. д.о.о. Б.Л., против туженог Р.В. д.д. С. кога заступа пуномоћник Н.С., адвокат из С., ради утврђења недопуштености извршења и накнаде штете, вриједност спора 76.600,00 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 101164 17 Пж од 13.06.2017. године, на сједници одржаној дана 22.08.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев туженог за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.535,63 КМ, се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 101164 12 Пс од 30.11.2016. године одбијен је захтјев тужитеља да се утврди да није допуштено принудно извршење у предмету Основног суда у Бањој Луци број 71 0 Ип 057678 09 Ип рјешењима од 23.4.2009. и 29.11.2012. године одређено одузимањем покретних ствари и то камиона марке „Saab Scania R 124 LA 4x2 NA“ 420, рег. бр. ... број шасије ..., број мотора ... и предајом тужитељу, те да се наведена рјешења о извршењу укину. Одбијен је и захтјев да се тужени обавезе да тужитељу на име дуга исплати износ од 76.600,00 КМ, са законском затезном каматом почев од 23.7.2007. године па до исплате, као и захтјев за накнаду трошкова поступка, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове парничног поступка у износу од 12.402,00 КМ, са законском затезном каматом од дана достављања пресуде па до исплате.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 101164 17 Пж од 13.06.2017. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је и захтјев тужитеља за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и захтјев тужитеља усвоји или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се утврди да није допуштено извршење, дозвољено рјешењима Основног суда у Бањој Луци од 23.04.2009. године и 29.11.2012. године, на предмету извршења камиону марке „Saab Scania R 124 LA 4x2 NA“ 420, рег. бр. ..., број шасије ..., број мотора ... и предајом овог возила туженом и да се слиједом тога наведена рјешења укину, као и захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му исплати износ од 76.600,00 КМ, са законском каматом, уз накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио: да је предузеће В. д.о.о. Б.Л. било корисник кредита по основу уговора о кредиту који је био закључен са туженим; да је корисник кредита дао и одређена средства обезбјеђења међу којима је право залог у корист туженог према уговору о залози на возилу наведених ознака; да је уговор о залог у био закључен 29.12.2005. године и да је истога дана заснивање заложног права уписано у регистру залога при Министарству; да је тужитељ био гарант испуњења обавезе корисника кредита према даваоцу кредита на основу Уговора о јемству од 29.12.2005. године којим се тужитељ, као јемац, сагласио да корисник кредита може тражити наплату из његове цјелокупне покретне и непокретне имовине у случају неуредног испуњења обавеза од стране главног дужника; да корисник кредита није испуњавао обавезе из уговора о кредиту; да је покренут поступак принудног извршења од стране туженог као тражиоца извршења и заложног повјериоца против корисника кредита као извршеника и заложног дужника; да је дозвољено извршење на предмету залог у; да је у току извршног поступка, без обзира на чињеницу да се радило о заложеној ствари, дошло до отуђења предмета извршења – заложене ствари тако што је дана 23.07.2007. године закључен уговор између корисника кредита-извршеника (као продавца) и тужитеља (као купца), за купопродајну цијену од 76.000,00 КМ; да је у спровођењу поступка извршења, будући да се возило налазило код тужитеља, дошло до преузимања овог возила од стране судског извршитеља, добровољном предајом од стране тужитеља; да је регистрована дјелатност тужитеља и предузећа В. д.о.о. Б.Л. превоз робе у друмском саобраћају.

На темељу тих чињеница, имајући у виду да је право туженог као заложног повјериоца било уписано прије него што је право власништва на заложеној ствари на основу уговора о продаји стекао тужитељ, налазећи да према одредби члана 9. став 1. и 2. Оквирног закона о залози („Службени гласник БиХ“ број 28/04, 54/04) тужена, као заложни повјерилац, има право приоритета над правом тужитеља, као купца, који је власништво стекао касније, те да нису основани наводи тужбе о престанку заложног права, првостепени суд је одбио захтјев тужитеља да се предметно извршење прогласи недопуштеним, као и захтјев за исплату траженог износа.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, уз допуну да у овој врсти спора (за проглашење извршења недопуштеним) није могућа кумулација тужбеног захтјева, слиједом чега је жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Предметни извршни поступак тужени, као заложни повјерилац, је покренуо у складу са одредбом члана 26. Оквирног закона о залозима и у складу са одредбама Закона о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/03 до 98/14, даље: ЗИП), с обзиром да заложни дужник, предузеће В. д.о.о. Б.Л., није испуњавао обавезе из уговора о кредиту.

У наводима тужбе тужитељ је тврдио да је на предмету извршења, камиону марке „Saab Scania R 124 LA 4x2 NA“ 420, рег. бр. ..., број шасије ..., број мотора ..., на темељу купопродајног уговора којег је дана 23.07.2007. године закључио са В. д.о.о. Б.Л., у моменту покретања извршног поступка имао право власништва и да је по основу истог уговора престало заложно право туженог на том возилу.

Према одредби члана 9. став 4. Оквирног закона о залозима залог, сродно право, односно посебно власничко право престаје постојати када ту ствар купац купи у оквиру уобичајеног начина пословања продавца. Ово је случај чак и када је, у вријеме куповања ствари која је предмет залога, купац имао сазнања о постојању или регистрацији залога, сродног права, односно посебног власничког права.

У конкретном случају, позивање тужитеља на наведену законску одредбу и његова тврдња да је установљено заложно право на предметном камиону престало, с обзиром да је он дана 23.07.2007. године закључио купопродајни уговор са предузећем В.д.о.о. Б.Л. којим је тај камион купио, није основана, како су то правилно закључили и нижестепени судови, код утврђења да је дјелатност продавца превоз робе у друмском саобраћају, а не продаја возила. Код таквог стања ствари заложно право туженог, које је настало у складу са чланом 4. Оквирног закона о залозима прије закључења купопродајног уговора на који се позива тужитељ, има право првенства над правима каснијег купца, односно закупца осигурања, како је прописано одредбом члана 9. став 1. под а) истог закона.

Како је предметни извршни поступак тужени покренуо као заложни повјерилац, с обзиром на наведено прописано право првенства заложног права у односу на права каснијег купца, произлази да тужитељ није доказао да на предмету извршења има такво право које спречава извршење, у смислу одредбе члана 51. ЗИП. Код тако прописаног права првенства нису релевантни ревизиони наводи тужитеља да је у вријеме покретања извршног поступка предметно возило било у власништву тужитеља, већ је релевантно да је у корист туженог у складу са законом засновано заложно право на том возилу прије закључења купопродајног уговора на који се позива тужитељ, те да продавац по том уговору возило није продао у оквиру своје регистроване дјелатности. Тиме је правилно захтјев тужитеља у цјелости одбијен.

Сагласно томе се не могу прихватити ни ревизиони наводи којима тужитељ понавља тврдњу о престанку заложног права на предметном возилу, уз навођење да продавац и купац по купопродајном уговору обављају идентичну дјелатност превоза робе, као ни даљи наводи да тужени није имао правни основ за наплату потраживања из имовине тужитеља.

Како је, дакле, побијана пресуда заснована на правилној примјени материјалног права, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13, даље: ЗПП).

Захтјев туженог за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.535,63 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП.

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић